

**Nr. 3
1995
Ärgång 26**

Information

I DETTA NUMMER

Passersedel till Moniheyra	sid. 3
Sicilien besökt av "marsianer"	
Två korta notiser ur pressen	sid. 9
Liten tefatsman skrämde 15-åringar	sid. 10
Två korta tidningsnotiser	sid. 13
Rapport från Afrika	sid. 14
Tältformat UFO och piloter	
Paralyserad kalv samt avtryck	sid. 15

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Möteslokal:
Danmarksgatan 4 B kv.

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helar

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO

EN HANDLEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra fakthäfte. Priset är oförskämt billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:

"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

ISSN 0346-3540

Ledare

Hej igen! Nu när höstens mörker sänker sig över slott och koja så känns det extra härligt att få sätta ögonen på ett nytt nummer av UI eller hur!

Vi tänkte passa på att skicka med inbetalningskortet redan i detta nummer bara för att ni ska kunna hinna med prenumerationen före julstöket, vilket många har efterlyst, dessutom finns det en stor risk att nummer 4 inte hinner komma ut innan jul. (Vi siktar på mellandagarna).

Ett tips är att ni redan nu kan planera för att ge bort en prenumeration i julklapp till någon kär vän eller bekant. Vill ni ge bort ett **presentkort** så skickar vi ett så fort ni har betalat på postgirot. Skriv på inbetalningskortet namn och adress till den vi skall skicka presentkortet och prenumerationen. Märk talongen "Presentkort".

Eftersom vi blir sena med nästa nummer så får vi passa på att önska GOD JUL redan nu.

Kjell red.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Passersedel till Moniheya

En man så obemärkt att han knappt var känd hos de flesta andra invånarna i den lantbruksbygd där han bodde, blev John F. Reeves år 1965 medelpunkten för internationell uppmärksamhet då han rapporterade ett möte med ett UFO och dess pilot. Reeves påstod vidare att han hade bitar av ett papper som innehöll meddelanden på vad som verkade vara ett främmande språk. Ur vilken synvinkel som helst kan episoden, fast den nu mest fallit i glömska, räknas till de mer bisarra i historien om UFO-rapporter av hög märklighetsgrad. Liksom andra, jämförbara fall, är den översållad av tvetydigheter och detaljer som gör det omöjligt att dra några slutsatser om vad som inträffat eller ej.

Reeves bodde i ett nästan färdigbyggt hus på sluttningen till en kulle i en avlägsen, knappt åtkomlig plats som var känd som "the scrublands". Hans bostad låg sex miles (9–10 km) väster om Brooksville (6000 inv.), ca 45 miles (70–75 km) norr om Tampa och några km öster om Mexikanska bukten. Reeves, som var sjukpensionär efter ett arbete som hamnarbetare, flyttade till Brooksville från New York med sin fru och son år 1961. Han öppnade en husvagnspark men blev av med denna år 1963. Enligt lokala affärsmän var den godhjärtade Reeves ovillig att ta ut hyra från hyresgäster som i likhet med många andra boende i området i regel var fattiga människor. Dessutom berättade en ortsbo senare för UFO-forskare att "han ofta köpte specerier åt sina husvagnshyresgäster om han ansåg att de var i nöd." Hans fru flyttade tillbaka till New York och hans son gick in i Flottan. Sedan dess hade Reeves levt ensam.

Vid 3–4-tiden på eftermiddagen den 2 mars 1965 gick Reeves in i en bensinmacks specerihandel i närheten av sitt hem. Han talade om för John (Red) Wells, innehavaren, att han just hade sett ett flygande tefat landa. Han sade att ingen antagligen skulle tro honom. Ändå tyckte han att de kanske skulle kontakta Channel 13 (WTVT, TV-stationen i Tampa). Men något sådant gjordes aldrig och Reeves gick hem. Wells, som kände Reeves mycket väl, hade inget besvär med att tro på hans story. Han uppgav senare att "efter att storyn kommit ut fick han besök av tre män som sade att de också hade sett det, vid samma tidpunkt och på samma plats."

Den kvällen kände Reeves ett starkt behov av att prata med en vän, så han besökte en annan granne, Estes Morgan, en ung man som arbetade som förman på ett kalkbrott i närheten.

av Jerome Clark

Morgan drog sig till minnes att Reeves "var fullständigt uppskakad. Jag hade aldrig sett honom i ett sådant tillstånd tidigare." Medan han med svårighet berättade om sin UFO-kontakt den eftermiddagen, visade han Morgan två bitar av ett silkesliknande papper med skrivtecken på. "Jag trodde honom egentligen inte," sade Morgan, "tills han visade mig de två bitarna. Jag höll upp dem mot den starkaste lampan i huset och studerade dem noga. Jag blev inte så imponerad av skriften. Det finns ju faktiskt en mängd främmande språk. Men jag blev mycket intresserad av själva pappersmaterialet. Aldrig i mitt liv hade jag hållit i något liknande, så tunt och ändå så starkt, och det innehöll mycket långa, mycket fina, mörkt purpurfärgade ådror eller trådar. Pappersbitarna avgav en stark, frän doft som jag heller inte kunde identifiera. Inget häromkring luktar som detta."

Morgan tog på sig uppgiften att ringa upp Channel 13, vilken varken var intresserad eller artig i sin brist på intresse. Han föreslog sedan att Reeves skulle kontakta Brooksville *Sun-Journal*. Så påföljande morgon gick Reeves in på den ortsbaserade veckotidningens redaktion och talade med reportern Miriam Gant, som mindes att "Reeves berättade sin story med stor uppriktighet och oro. Hans berättelse lät inte som om den hade övats in." Stadsjuristen i Brooksville tittade också på det silkesliknande papperet och dess främmande skrift. Någon uppmanade Reeves att kontakta William Johnson, ägare av Brooksvilles radiostation WWJB.

"Jag träffade inte John Reeves förrän morgonen den 3 mars, när de tog hit honom från tidningsredaktionen och liksom lämnade över honom till mig," berättade Johnson för utredarna Robert Snyder och Robert S. Carr några dagar senare. "Jag kände honom vagt och kunde inte låta bli att lägga märke till hans ställe ute vid Highway 50. Jag hörde att han blivit pank efter att ha köpt specerier åt hyresgäster som inte kunde betala sin husvagnshyra. Jag hörde aldrig något dåligt."

Efter att ha hört Reeves märkliga story kontaktade Johnson MacDill Air Force Base, vilka lovade att skicka ut forskare så snart som möjligt. Sedan, i sällskap av sin son Wally, gav sig Reeves och fotografen Frank Fish ut till platsen. Under tiden ringde någon från tidningen upp en radiostation i St. Petersburg, WLCY, vilka snabbt gick ut i eter med en rapport om ett landat UFO och dess "robot"-pilot, samt den främmande

skriften. Evelyn Anderson i St. Petersburg hörde rapporten och kontaktade en annan UFO-entusiast i samma stad, E. R. Sabo. Sabo ringde upp Robert Snyder, en Clearwater-bo som ledde Florida-enhet nr. 2 av Washington-baserade National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP). Världen skulle komma att sänka sig ned över Brooksville.

Reeves historia

Tidigt på eftermiddagen hade Reeves vandrat genom skogen ovanför Highway 50 i sökandet efter ormar. Han var ofta ute och jagade ormar, fångade dem levande och sände dem till sin son som var intresserad av reptilerna. Efter att ha lämnat en smal skogsväg som användes av U.S. Forest Service, gick han djupare in i buskskogen tills han ca 3 km från landsvägen fick syn på ett "stort flygande tefat" som stod i en öppen glänta på toppen av en sandkulle. Det var purpurroött och blågrönt till färgen, vilade på fyra ben och var 180 cm högt och 6 till 9 m i diameter.

Fascinerad men inte rädd smög sig Reeves fram till ett avstånd av ca 30 meter från farkosten, varefter han kröp in bland några buskar för att titta ytterligare. Han tittade på sin klocka. Den var 13.55. Plötsligt såg han något som rörde sig vid bortre ändan av föremålet och kom i riktning mot honom. Medan det promenerade förbi UFOt kunde han se att det var en "robot" med en glaskupol eller hjälm över huvudet. Den fick syn på Reeves trots att denne försökte huka sig ännu mer bland buskarna, och kom fram till ett avstånd av 4,5 meter.

Trots att Reeves envisades med att kalla figuren en "robot" – utifrån resonemanget att "allt som inte är en människa måste vara en robot – beskrev han en i huvudsak människoliknande varelse med ett mörkbrunt ansikte, 1,5 m lång samt iklädd ett silvergrått segelduksliknande material. Den bar tunna vita handskar och metall-liknande stövlar. Dess ögon satt lite längre ifrån varandra, närmare öronen och dess haka var aningen spetsigare än hos en normal människa. Han ansåg dock att detta kunde bero på förvrängningar i glaset. Den bar en "cylinder" på ryggen och en kalott på huvudet.

Den stod och tittade på honom i omkring en och en halv minut. Sedan sträckte den handen mot sin vänstra sida och tog fram ett runt, svart föremål, 15–18 cm i diameter. Den lyfte tingesten i höjd med hakan och det blixtrade till två gånger. Gripen av panik reste sig Reeves upp och försökte springa därifrån, men han snubblade och ramlade

omkull och hamnade i ett sittande läge med ansiktet mot varelsen som blixtrade med föremålet igen. Reeves trodde att den fotograferade honom.

Figuren gick nu mot föremålet. Under farkosten kunde Reeves se en liten spiraltrappa bestående av runda trappsteg. Varelsen klättrade uppför denna och in i skeppet. När den väl var ombord, berättade Reeves för NICAP:s utredare, "började en massa små blad runt kanten på tefatet att röra sig unisont som lamellerna i en persienn. De öppnades och stängdes. Sedan började kanten röra sig runt i motsols riktning. Det hördes ett susande och mullrande ljud när den gick upp i varv. Trappan drogs in...därefter drogs de fyra benen in och tefatet sköt rakt upp med det där susande ljudet. Jag tittade och det hade försvunnit ur sikte på mindre än tio sekunder på den molnfria himlen."

I gläntan där UFO:t hade stått upptäckte Reeves ett stort antal fotavtryck. De var runda i hälen och i tådelen men smala i hälften. Varelsen hade tydligen gått omkring i farkostens omedelbara omgivning men aldrig vid något tillfälle avlägsnat sig någon större sträcka från denna. Fyra hål efter landningsstället bildade en fyrkant, där hälen befann sig ca 3 m från varandra. Varje hål var skålformat, ca 10 cm brett och 10 cm djupt. I mitten av fyrkanten, på den plats där trappan hade befunnit sig, hittade Reeves några löst ihopvikta pappersbitar. När han plockade upp dem upptäckte han att de bestod av "två ark av ett mycket starkt men mycket tunt silkespapper, olik något jag tidigare hållit i. På bägge fanns en märklig skrift eller tecken som såg ut som kinesiska."

Då han inte visste vad han skulle göra, men hade en känsla att han borde berätta om det inträffade för någon, begav han sig till sin vän Red Wells butik och pratade en kort stund med denne. Sedan gick han hem för att studera den märkliga skriften på silkespapperet.

Undersökningar

Tidigt på eftermiddagen den tredje anlände löjtnant Edward R. Goettl och tre meniga till Brooksville från MacDill AFB. De träffade Reeves och Johnson på den senares radiostation. Efter en timmes intervjuer körde de vittnet till kontaktplatsen, talade med honom ytterligare och tog foton på avtrycken och papperet. I sin officiella rapport, som skrevs senare samma dag, anmärkte löjtnant Goettl: "Papperet Mr. Reeves uppger sig ha hittat på landningsplatsen liknar det silkespapper man använder till modellplansbygge." Officeren fick intrycket att Reeves pålitlighet var tveklaktig. I vilket fall hade Reeves villigt överlämnat papperet för analys, vilket förmodligen skulle komma att klara upp frågan om han verkligen hade haft någon typ av ojordiskt möte eller ej.

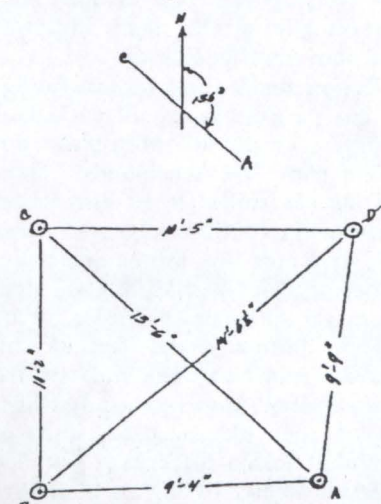
Flygvapnets män körde tillbaka Reeves till radiostationen omkring kl 16.00. Vid det laget stod reportrar från Tampa, St. Petersburg samt andra orter och väntade. Med Johnson som något slags gemensamt ombud/försvare, svarade Reeves på frågor till långt in på kvällen. Morgonen därpå, torsdag, fanns där fler reportrar och nyfikna. På kvällen hade skarorna av nyfikna uttraderat det mesta av den s.k. robotens fotavtryck på platsen. Det lilla som fanns kvar sköljdes bort av en regnskur den natten.

Cirkusen fortsatte över veckosluttet. Ändå fanns det, mitt i allt ståhej, några som kommit till Brooksville i seriöst syfte. På lördagen den 6 mars anlände utredare var för sig från flygvapnet och NICAP. De två lagen anlände till scenen med motsatta benägenheter. Flygvapnet misstänkte starkt en bluff medan NICAP:s representanter var klart inställda på att samla bevis för en äkta utomjordisk kontakt.

Flygvapnets team utgjordes av löjtnant Goettl, en sergeant och en civil vetenskapsman vid namn C. W. Berniss. Som medlem i Pan American Airways tekniska stab, en viktig leverantör åt amerikanska flygvapnet, arbetade Berniss vid flygvapnets Eastern Test Range, med huvudkvarter i Patrick AFB i Florida. Efter att ha läst artiklar om Brooksville-händelsen i pressen, erbjöd Berniss sina tjänster. Mer bestämt erbjöd han sig att undersöka om platsen innehöll några spår av strålning. Han fick mycket snart klartecken och tidigt på eftermiddagen den sjätte undersökte han och utredarna från MacDill platsen. Berniss upptäckte varken någon kvardröjande strålning eller något ovanligt i jorden, gräset eller löven. "Denna typ av skräp," skrev han i sin officiella rapport, "ligger mycket löst och kan lätt flyttas av en någorlunda stark luftström." Det faktum att detta ej skett gjorde honom misstänksam, annars, "om en iakttagelse verkligen gjorts, måste den okända farkosten ha haft ett framdrivningssystem som är okänt för vår vetenskap." Berniss menade också att det oregelbundna mönster som orsakats av landningsbenen gav upphov till frågor. Man borde vänta sig, anmärkte han, att "stödbenen hos en cirkelrund farkost skulle vara placerade med lika avstånd ifrån varandra, eller det diagonala avståndet borde åtminstone vara lika." Flygvapnets män talade inte med Reeves den dagen, men Robert M. Snyder och Robert S. Carr från NICAP tillbringade en ganska lång tid med honom. Den tredje hade Carr ringt upp MacDill om fallet och träffat "boväggen" hos sex avdelningar. Till sist erkände kapten Richard Henry, basens pressofficer, motvilligt att MacDill redan hade utredare på platsen. Carr lyckades förmå kapten Henry att ge honom namnet på den individ som kontaktat basen och informere-

rat dem om händelsen, och Carr ringde omedelbart upp William Johnson. Carrs arbete hindrade honom från att åka till Brooksville den dagen, men han skickade iväg sin fru som köpte en serie foton av Frank Fish, däribland några som uppvisade den främmande skriften. Dagen därpå lade Carr negativa i sitt bankfack, tydligen rädd för att flygvapnet kanske skulle försöka undanhålla detta bevis.

Dagen därpå, i en serie telefonsamtal, uppmanade Carr och Snyder Johnson, med vilken de lyckats upprätta en god relation, att vara försiktig i sitt samröre med eventuella exploatorer. Till exempel ville Tampas WTVT, nu intensivt om än senkommet intresserade av Reeves historia, låta honom underkastas hypnotisk regression i direktsänd TV. Männen från NICAP uppmanade Johnson att skydda Reeves från pressen tills de kunde komma dit själva. Johnson gömde Reeves på Fishs farm.

Avtrycken. Skiss av C. W. Berniss den 9 mars 1965

Under tiden, den femte, kontaktade Miguel Acoca, chef på Lifes Miami-byrå, Carr. Carr, vars hustru Katharine tidigare innehaft en chefsposition på tidskriften, föreslog att Acoca skulle följa med henne och Snyder till Brooksville nästkommande dag. Carr sade senare åt NICAP att han "trodde att det som skulle komma i tidskriften *Life* skulle visa sig vara till nytta för NICAP." Carr skulle snart få veta hur fel han hade.

Kl 10.00 på lördagen dök Snyder, makarna Carr, Acoca och Lifes fotograf Burton McNeely upp på Johnsons radiostation. Johnson berättade: "Det var pappersprovet, mer än något Reeves sade, som fick mig att känna på mig att detta fall var ett riktigt sådant. Jag granskade pappersbitarna noggrant. Jag har aldrig sett eller hållit i någonting som dessa: mycket lätta, ändå mycket starka, ådrade med långa trådliknande fina mörka linjer och nästan omöjliga att riva sönder. Jag tog en sax och klippte av ett hörn för att se om det skulle brinna. Det gjorde det."

Gruppen begav sig sedan till Fishs farm öster om staden och talade med Reeves i två timmar. Enligt Snyder och

Carr medgav alla senare att Reeves skapade intrycket av en ärlig, enkel, utbildad, sveklös människa som råkat ut för en mycket stor överraskning, en outgrundlig upplevelse, som han kände att han måste berätta för alla som ställde honom frågor, därför att den var för stor för att hålla för sig själv. Han föreföll att befinna sig i ett milt chocktillstånd, som om en djupare chock höll på att ebba ut.

Efteråt begav sig gruppen till landningsplatsen, för att endast finna att det fanns mycket lite där att se. Reeves bjöd hem utredarna där han berättade om sitt liv och visade dem kopior på musikstycken som han hade komponerat ett kvarts sekel tidigare. I sin ungdom hade han skrivit sånger som sjöngs på rullskridskobanor i New York. Mycket intresserade av anledningarna som Reeves inte visade några tecken på att misstänka, granskade utredarna notbladen mycket ingående, och Carr gick ut tillsammans med Fish så att den senare kunde fotografera ett blad. Alla utom Reeves insåg att de nu hade prover på Reeves handskrift som de kunde jämföra med den skrift som fanns på det silkespappersliknande materialet. Senare fastslog de att det inte fanns någon tydlig likhet. De tänkte inte på att en persons handstil mycket väl kan ha ändrats en hel del under en period på 25 till 30 år.

trakten. Alla talade väl om Reeves. Utredarna fick reda på att *Life* ämnade utsätta Reeves för en lögn-detektortest. Johnson frågade Snyder om han tyckte att detta var en bra idé, och Snyder svarade jakande. Han föreslog emellertid att Jonson bandade lögn-detektorintervjun utan att tala om detta för Reeves. Det är inte klart vad Snyder hade i sinnet, men bandet skulle visa sig vara till nytta för ufologerna i den dispyt som skulle komma att eruptera. I varje fall riggade Johnson den 9 mars upp sin inspelningsutrustning i lögn-detektorskötaren David Allison's kontor i Tampa.

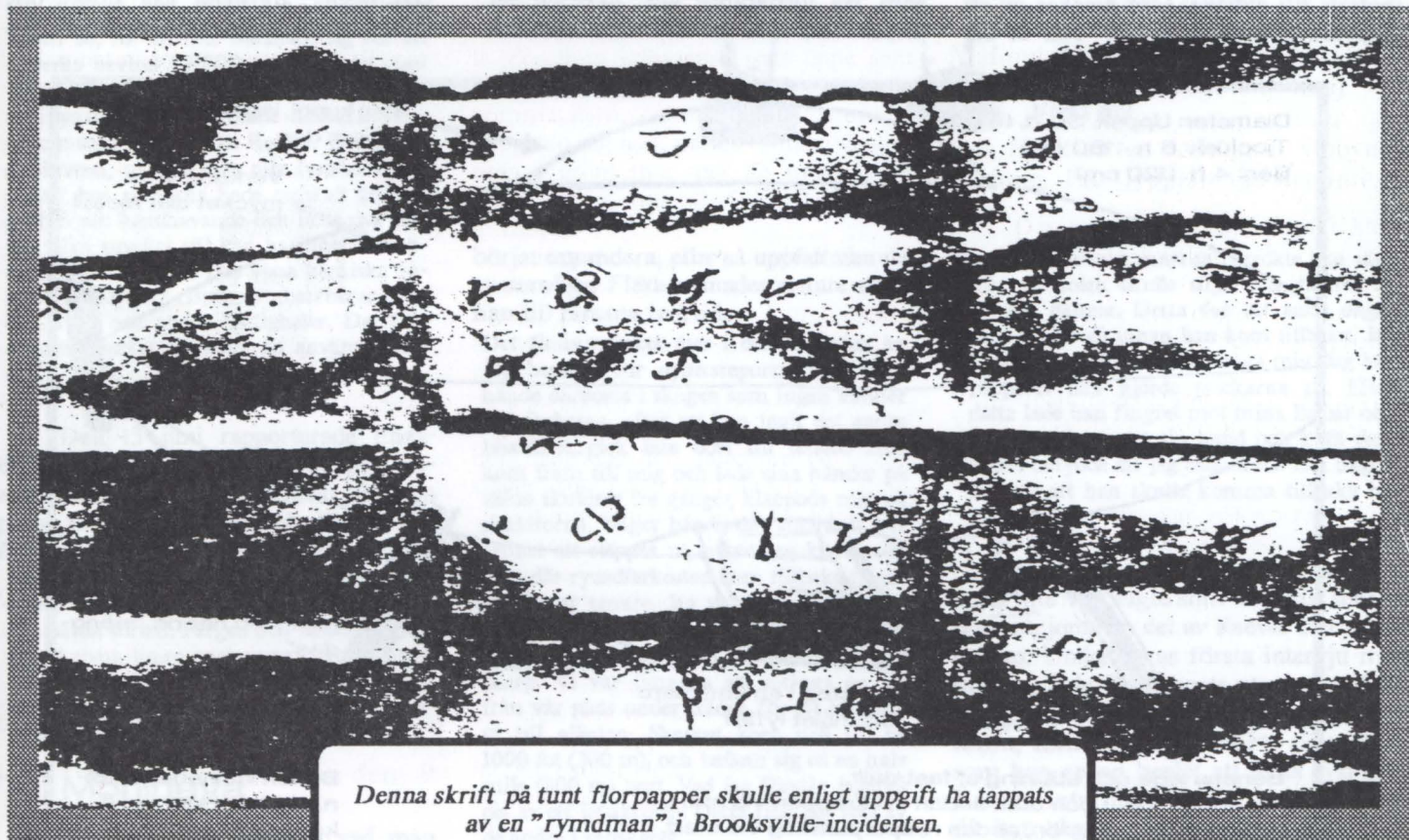
Allisons analys av testen övertygade honom att Reeves inte talade sanning. När Snyder hörde detta två dagar senare från Lifes reporter Acoca, blev han så upprörd att han nästan omedelbart åkte till Brooksville och hämtade Johnsons band. Den kvällen spelade han upp dem för NICAP-medarbetare som höll med om att Allison hade gjort ett dåligt jobb. I förstest-intervjun hade han utfrågat Reeves om dennes bakgrund och tvingat honom att minnas en traumatisk händelse flera år innan, då han hade bevittnat ett mord utfört av gangstrar i New Yorks hamnområde. När han sedan var kopplad till lögn-detektorn, rapporterade Snyder och Carr till NICAP:s högkvarter, "befann sig Reeves i ett sådant ömkansvärt tillstånd att instrumentet registrerade för-

lögn-detektorskötare, NICAP-medlemmen E. J. Edwards. Edwards, som var bosatt i Orlando, talade med Reeves och Johnson i Brooksville. När han väl satt sig in i storyn, tog han med sig Reeves till Orlando och lät honom där underkasta sig en lögn-detektortest. Edwards lämnade följande omdöme:

...John F. Reeves har svarat uppriktigt på alla väsentliga frågor angående den upplevelse han hade när han som han uppgav såg ett UFO och dess pilot den 2 mars i Brooksville, Florida. En ytterligare och högst intressant punkt är det yttrande som Mr. Reeves fälde efter att testen avslutats: "Vill du nu se platsen där jag såg UFOt?" Den vanligaste reaktionen hos en skyldig försöksperson borde ha varit: "Nä, hur klarade jag mig?" Det fanns hos Mr. Reeves en fullständig likgiltighet angående testresultatet. Det är därför min uppfattning att han talade sanning på alla punkter.

Väv av lögn?

Under tiden försökte flygvapnets Project Blue Book, som hade det silkespapperliknande materialet i sin ägo, att få detta analyserat. Den 16 mars skrev major Hector Quintanilla Jr., chef för Blue Book, till Institutet för papperskemi i Appleton, Wisconsin, och frågade om de kunde ge omedelbar prioritet åt en undersökning av materialet. Den tjugofjärde, i ett fyrsidigt svar, skrev T. A. Howells, högste chef på institutets teknologiadivision: "Provet består av bast eller

Denna skrift på tunt florpapper skulle enligt uppgift ha tappats av en "rymdman" i Brooksville-incidenten.

Under denna tur och andra som gjordes de nästkommande dagarna intervjuade Snyder och Carr Wells, Morgan och andra invånare i Brooksville-

virring, rädsla och skuld känslor vid varje ställd fråga — inte bara de 'snärjande' frågorna.

Så ufologerna valde en annan

bladfibrer från någon av ett antal växter. Trots att dessa fibrer endast utgör en mindre del av det råmaterial som användes inom pappersindustrin, så är dess

användning inom vissa delar av industrin inte ovanlig." Senare i brevet anmärkte han:

Vi har inte gjort något försök att analysera bläcket eller annat märkningsmaterial på provet, ty vi har ingen speciell erfarenhet på det området och anser att det finns andra laboratorier som är mer kompetenta. Efter en kort mikroskopgranskning, emellertid, menar vi att tecknen antagligen kommit dit genom tryckning eller stämpling med lågt tryck snarare än med en penna eller kulspeppenna som förmodligen skulle orsaka större skada på den fibrösa ytan.

Sammanfattningsvis ser vi ingen anledning tro att detta material kommer från yttre rymden; det består av fibrer som inte är ovanliga i detta land eller i utlandet. Fibersammansättningen, likväl som provets allmänna natur, motsvarar flor- och stencilpapper som tillverkas både i detta land och i utlandet maskinellt och för hand i småskalig verksamhet. Det är möjligt att fibrernas exakta natur skulle kunna fastställas mer exakt genom ytterligare studium av fiber morfologi och dimensioner men utan ytterligare tillstyrkan från er är vi inte övertygade om att dylika ansträngningar vore värda besväret.

I slutet av mars gick Blue Book ut med ett pressmeddelande där de gav uttryck för sin slutsats att Reeves hade hittat på storyn. Bland andra misstänkta detaljer noterade man: "De hål som förmodades ha orsakats av landningsstället var raka och såg ut att ha grävts upp i motsats till avtryck som orsakas av ett någorlunda tungt föremål." När de de-

chiffrerats, enligt Blue Book, betydde "hieroglyferna" på en av sidorna: "Planeten Mars, kommer du hem snart? Vi saknar dig väldigt mycket. Varför stannade du borta för länge?"

NICAP:s representanter i Florida ifrågasatte riktigheten i vad Blue Book kallade en "enkel ersättningskod". Carr uppgav att han visat kopior på texterna för en "en mängd olika experter" vilka ansåg dem vara okända och gåtfulla. Snyder och Carr klagade över att flygvapnet låtit ett ord representeras av två olika symboler.

Den 31 mars skrev Reeves till major Quintanilla och bad artigt att få tillbaka pappersproven. Två kaptenen från MacDill överlämnade dem personligen till Reeves på morgonen den 13 april. Om denna metod var avsiktlig i syfte att skingra alla farhågor att flygvapnet försökte mörklägga bevis för utomjordiskt besök, så var den misslyckad. Officerarna hade knappt hunnit köra iväg innan Johnson ringde upp NICAP-folket i Clearwater. Pappersarken som flygvapnet återlämnat var inte desamma som de hade fått.

När Carr träffade honom den 1 maj, plockade Johnson fram ett ark florpapper som han just köpt i en lokal fotoaffär. Det var exakt samma som det papper flygvapnet lämnat tillbaka. "Om originalen varit på florpapper," sade han, "skulle jag inte ha trott Reeves, som jag fortfarande gör. Skriften ser likadan ut, men nu är materialet helt

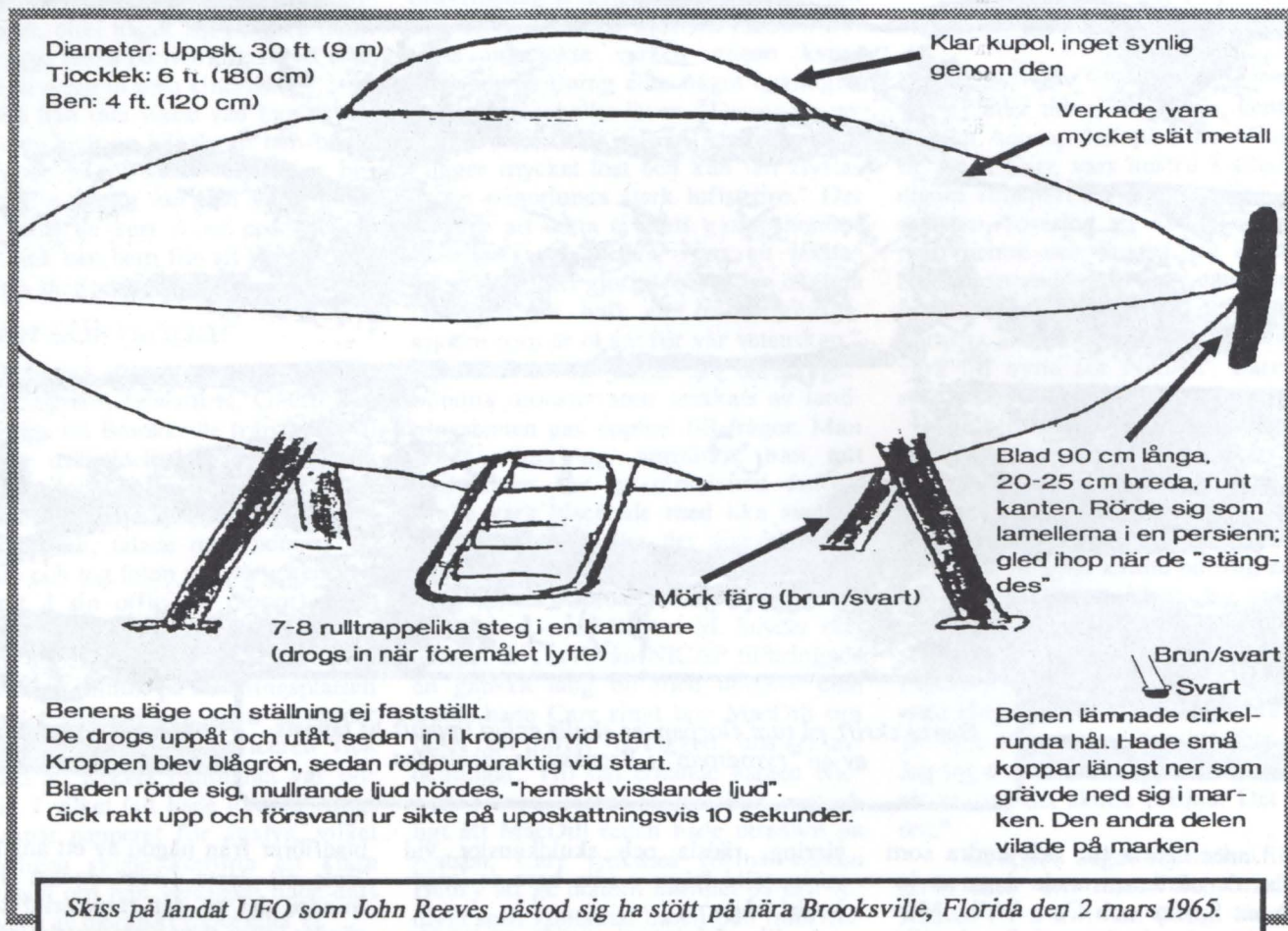
olikt." Reeves vän Estes Morgan påstod också att det pappersmaterial han sett innan flygvapnets första besök var "helt olikt...absolut inte detsamma som det Reeves visade mig."

Snyder och Carr skulle emellertid komma att ha olika uppfattning om vad detta betydde. Snyder menade att flygvapnet bytt ut proverna mot vanligt papper och behållit de äkta. Carr var å sin sida övertygad om att det vanliga pappret var det "äkta". I hans tolkning hade Reeves en autentisk UFO-kontakt, men efter sitt samtal med Wells och då han insåg att ingen skulle tro honom, begav han sig hem, grunnade på saken och beslutade sig slutligen för att tillverka sitt eget "bevis". Carr spekulerade enligt följande:

För smart för att skriva ett marsianskt meddelande på vanligt skrivpapper lade Reeves florpapperet över ett av sina många tryckta notblad. Med linjerna under som linjal började han uppfinna ett alfabet, där han utgick från det enda "andraspråk" han kunde, notskriftens symboler, ur vilka brooksvilleskriften verkar ha hämtats, med variationer.

På det första arket utvecklade han symboler för vårt alfabet från A till I, i syfte att ur dessa ha ett flertal att på måfå välja ur. På detta första ark använde han sig av taktstreck för att skilja åt vart fjärde till åttonde tecken.

Sedan tog han sitt andra florpappersark, och med en större stil, där han uteslöt taktstrecken, författade han snabbt och lättsinnigt ett meddelande misstänkt likt

sina sångtexter för rullskridskobanorna; de mest banala tankar, med de enklaste av engelska ord, grupperade i korta men fullständiga meningar, som raderna i hans sångtexter. Det 19 ord långa meddelandet innehåller endast 19 bokstäver, använda 68 gånger.

Fyra timmar har nu gått. Skymningen faller. Bevärpad med detta underliga "bevis" promenerar Reeves uppför sluttningen för att besöka Estes Morgan, det närmaste en "bästa vän" Reeves har. Morgan märker att Reeves är "fullständigt uppskakad", ty han befinner sig i ett chocktillstånd efter sin *verkliga* upplevelse. De starka känslor som väckts av den sanna historien som han nu berättar i sin helhet för Morgan, glider genom "transubstantiation" över till det falska bevismaterialet, vilket nu undan för undan blir mer och mer autentiskt. Han klarar inte sin första lögndektortest på grund av dåligt samvete angående det falska bevismaterialet, men klarar sin andra test vid vilken tid han fullkomligt frikännt sig själv från sin synd.

En annan anledning till att jag anser att Reeves förfälskade bevismaterialet är det sätt på vilket han nedtonade det... Han säger aldrig att rymdmannen räckte över det till honom... eller ens att han såg rymdmannen tappa det. Han säger bara att han hittade papperet på marken efter det att UFOt avlägsnat sig. Reeves pappersbitar har alla kännetecknen hos en EFTERTANKE, och en som han inte vill bli åtalad för, ifall bluffen skulle avslöjas...

Om John Reeves hade pappersbitarna med sig när han kom ut ur buskskogen omkring kl 15 den 2 mars, varför visade han dem inte för sin granne och vän, Red Wells? Jo, för att han beslutade sig för att tillverka beviset EFTER att han talat med Wells...

Flygvapnet återlämnade samma florpapper som de tog ifrån Reeves. Utseendet, strukturen, styrkan och alla fysiska egenskaper hos proverna hade radikalt ändrats genom allt handhavande och intensiva tester, vilka mycket väl kan ha innefattat utsättandet för värme och vissa kemiska ångor. Detta mjuka rispapper absorberar hudolja, svett och andra fuktigheter. Det försämrats mycket snabbare än använd Kleenex.

Den 15 juni rapporterade Elizabeth McCarthy, en dokumentexpert boende i Boston, som undersökt skriften på pappersproven, följande till NICAP-forskaren Owen Lake:

Det är min uppfattning att dessa symboler skrevs ned med en vanlig typ av penna av den hårda sorten. Färgen och utseendet hos den skrivna linjen motsvarar mycket nära den som lämnas av penna nr. 4, som t. ex. A. W. Fabers Mongol 482, Saphir 200 eller Dixons Oriole 287.

Till Monihey

"Jag bryr mig inte om vad man säger om mig," sade Reeves åt en korrespondent den 2 april. "Allt jag vet är att jag såg det flygande tefatet och dess robotpilot. Detta är min historia och det är vad de får leva med."

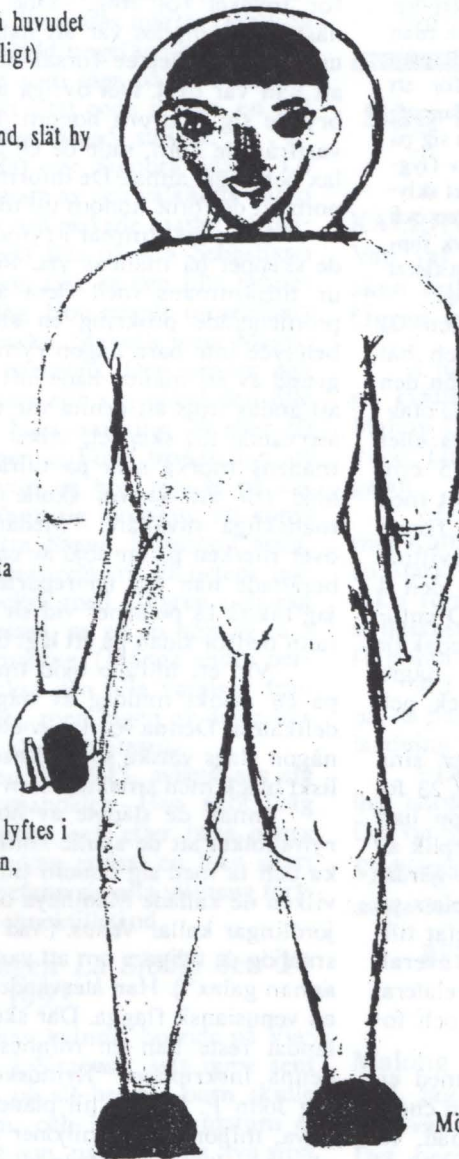
Denna historia hade emellertid

Mörk kalott på huvudet
(Inget hår synligt)

Mycket solbränd, slät hy

Fingrar, täckta
av ett ljus
material som
handskar

Svart föremål, lyftes i
höjd med hakan,
blixtrade till

Glashjälms vilade på
skuldrorna

Ögonen långt ifrån
varandra... nära öronen.
Näsan och munnen såg ut
som hos en människa. Såg
ögonbryn, såg vita i ett
öga, men kan inte säga
något om ögonfärgen.
Hakan spetsig.

Dräkt i ett stycke,
silvergrå, "som tätduk",
liksom glänsande. Inga
knappar eller dragkedjor
etc. synliga. Sömmar var
synliga (egentligen veck).
Knäna var säckiga,
dräkten åtsittande runt
smalbenen.

Fotavtryck i normal storlek, men
symmetriska fram- och baktill.

Mörka skor

börjat expandera, eller så uppfattades det av somliga. Flera månader senare skrev han till samma individ:

Det finns mycket mer i den historien än jag berättat för nyhetsreportrarna. Något hände därborta i skogen som ingen känner till... Roboten, efter att han tagit det andra blixtfotot, gick inte bort till tefatet. Han kom fram till mig och lade sina händer på mina skuldror tre gånger, klappade mig på skuldrorna. Något hände där som inte var ämnat att släppas ut, något jag kände till. Den där rymdfarkosten kom tillbaka tjugonio dagar senare. Jag visste att den skulle komma tillbaka. Vi var tre som såg den. Vi tog en bild på den, men bilden blev inte så skarp. Vi var tvungna att springa en bit från vår plats under träden för att komma ut till gläntan. Skeppet kom ned till ca 1000 fot (300 m), och befann sig ca en halv mile (800 m) bort. Vad jag förstär jagades det av ett jetjaktplan. Detta fick jag veta av de andra i sällskapet...

När roboten kom fram till mig, pekade han mot solen. Sedan pekade han åt öster, sedan åt väster; sedan pekade han på sig själv, sedan på tefatet; sedan pekade han upp mot himlen. Medan han gjorde detta lät han handen göra en cirkelrörelse; när

han pekade mot marken försökte han säga mig att solen skulle stiga och gå ned så många gånger. Detta var det antal dagar som skulle gå innan han kom tillbaka. Jag förstod vad han försökte säga mig. Jag har papperet han gjorde prickarna på. Efter detta lade han fingret mot mina läppar och sedan höll han ut sin hand och knöt den, vilket betydde att jag inte skulle låta någon få veta att han skulle komma tillbaka hit igen.

Det finns viss anledning anta att detta inte var något som kom till senare, utan utgjorde en del av Reeves story från början. Under deras första intervju med honom, lade flygvapnets utredare märke till att han vid ett tillfälle snubblade på orden, som om han försökte säga något som han sedan beslöt att hålla tyst om. Kanske inträffade detta i just den stund då han skulle berätta att varelsen lade sina händer på hans skuldror. Flygvapnets män menade att denna tvekan tydde på att han ljög.

Den 26 oktober rapporterade *Tampa Tribune*:

Två personer berättade tefatsiakttagelsen

den 2 mars och sade att de hade sett ett den dagen i området. Den 31 mars gick en man från Brooksville och hans fru med Reeves ut till landningsplatsen i skogen för att vänta in tefatets återkomst, och de rapporterade att de verkligen såg det närma sig på himlen från norr och att sedan ett av flygvapnets jetplan närmade sig varpå det skivformade föremålet slog runt på kanten och försvann. En invånare i Pinellas Park rapporterade också att ha sett ett oidentifierat flygande föremål samma eftermiddag.

Reeves uppgav att han den 21 oktober hade upptäckt fotspår och hål på en plats ca 400 fot (120 m) från den ursprungliga landningsplatsen. Fotavtrycken, tydligen lämnade av två eller tre individer, var två tum (ca 5 cm) längre – 12 tum (30 cm) jämfört med 10 (25 cm) som lämnats på den första platsen. Reeves påstod sig ha bevittnat en landning tidigt på morgonen den 4 december 1966. En grupp UFO-entusiaster ledda av *Saucer Scoops* redaktör Joan Whitenour som anlände några timmar senare upptäckte avtryck och fotspår.

För att bevara minnet av sina UFO-upplevelser byggde han en 23 fot (7 m) hög obelisk, på vars topp han placerade en halvmåne och en replik av jorden, och lät denna stå på sin gårdsplan framför huset. På annan plats på sina ägor ställde han ett stort tefat tillverkat i trä. Han började bära overall och satte upp skyltar med UFO-relaterat material såsom tidningsurklipp och fotografier i lokala köpcentra.

År 1968 kom Reeves ut med en story som var så fantastisk att den chockade hans anhängare till tystnad. Kl 2.00 den 5 augusti vaknade han med en stark instinkt som sade honom att han skulle gå ut i skogen. Han lyckades motstå den genom att dricka ett glas mjölk och somnade snart om. Känslan satt kvar under dagen och slutligen, kl 15.00, gav han sig iväg mot skogen. Där träffade han två män, den ena kortare än den andra; bägge bar rymddräkter och höll en hjälm under armen. "Var kommer ni grabbar ifrån?" frågade han. De pekade mot himlen och svarade: "Där uppfifrån." I denna stund försökte Reeves springa därifrån, men männen hann upp honom och ledde honom varsamman till ett flygande tefat som väntade på andra sidan av en närbelägen sjö.

Ombord på rymdskeppet såg han sex andra människoliknande besättningsmän, som alla arbetade i ett glasrum fullt av instrument, däribland tredimensionella TV-skärmar. Han presenterades för ledaren vars namn lät något i stil med Josh. Han träffade också en vacker ung kvinna, Detzee, som var iklädd en brun overall och som hade "ljusbrunt hår och blå ögon."

Man satte honom på en stol som var vänd mot den stol Josh satt på. Medan Josh drog i några spakar tuppade Reeves av. "Tydligt var accelerationen

för mycket för mig," sade han. Det nästa han mindes var att han vaknade upp och att Detzee försäkrade honom att han var okej. Det övriga tefatsfolket brydde sig inte om honom. På frågan varifrån de kom, sade de en annan galax och inget annat. De informerade honom att de förde honom till månen.

Efter sex timmar i rymden landade skeppet på månens yta. Reeves steg ur tillsammans med flera andra och promenerade omkring en stund. Han behövde inte bära någon rymddräkt på grund av att månen hade luft som gick att andas trots att denna var tunn. Han återvände till skeppet, vilket flög runt månens mörka sida på tillräckligt låg höjd för att Reeves skulle kunna se mänskliga invånare. "Medan vi flög över marken på en höjd av ca 300 fot," berättade han för en reporter, "kunde jag räkna 18 personer vid en bäck som rann nedför sidan på ett lågt berg."

Vid ett tillfälle bjöd man honom på en utsökt middag av någon okänd delikatess. Denna följdes av ett glas med någon slags vätska som liknade kristalliskt bläck men smakade som vatten.

Innan de släppte av honom sade rymdfolket att de skulle komma tillbaka och ta med sig honom till sin värld, vilken de kallade Moniheya och som vi jordlingar kallar Venus. (Vad vi hört så smålög de tidigare om att vara från "en annan galax"). Han återvände hem med en venusiansk flagga. Där skeppet hade landat reste han en minnestavla med denna inskription: "Rymdskeppet som tog John F. Reeves till planeten Moniheya, miljoner och miljoner miles från planeten Jorden, landade här den 5 oktober 1968."

År 1980 var Reeves tvungen att sälja sin egendom till staten för att betala kvarsatt, och han flyttade in i en husvagn i Brooksville. Staten lät riva både hus och monument, därmed ignorerande protester från ett antal floridabor. När han intervjuades av den kanadensiske författaren Douglas Curran i början av 1980-talet, uttryckte Reeves besvikelse över att hans ambition att bli begravd vid foten av obeliskens aldrig skulle bli förverkligad. Stenen skulle bära dessa rader: "In this tomb lies the body of John F. Reeves, one of the greatest men of our time, the greatest of them all. Outer space traveller to other planets of our galaxy."

Drömmar, lögnen och en annan kontakt

På något sätt påminner Reeves episod om en närkontakt av tredje graden i Eagle River, Wisconsin den 18 april 1961. I bägge fallen stötte äldre fränskilda män, som bodde ensamma på landet, och som av sina vänner och bekanta ansågs vara hederliga personer, på människoliknande, mörkhyade UFO-piloter med vilka de kommunicerade

via gester. I bägge fallen förekom något som skulle föreställa främmande produkter ("pannkakor" i Eagle River-incidenten), och i bägge fallen visade vetenskapliga analyser att produkterna tyvärr var jordiska till sin natur. Vittnen rapporterade också bekräftande iakttagelser vid eller omkring tidpunkten för den förmodade kontakten. I inget av fallen undersöktes dessa iakttagelser ordentligt. Allt vi vet om dem är det vi läst i korta tidningsnotiser, och därför är deras bevisvärde av mycket ringa betydelse.

Det förekommer också viktiga skillnader mellan de två fallen. Till och med Blue Book, som ofta inte visade några sådana skrupler, kunde inte förmå sig att beskylla Joe Simonton i Eagle River för att medvetet bluffa – trots pannkakorna. Dessutom berättade Simonton endast en enda story. Hur många gånger han än berättade den, så förblev den storyn densamma. Hans UFO kom aldrig tillbaka och han följde aldrig med till Venus, eller ens till Milwaukee.

Reeves story om vad som hände den 2 mars 1965 saknar inte trovärdighetsproblem. Trots detta var de som kände honom säkra på att han var ärlig, och de hade alla den gemensamma uppfattningen att han hade haft något slags upplevelse. Till syvende och sist är detta praktiskt taget *det enda* positiva beviset, men detta gör det därför inte trivialt. Reeves *uppträdde* som om han trodde att hans story var sann. Hursomhelst är till och med den första kontakten på ytan tvivelaktig. Bilden av en utomjordisk turist som släpar omkring på en kamera låter falsk, och inget liknande förekommer i andra, mer plausibla berättelser om närkontakter av tredje graden.

Kanske nyckelpunkten som bör beaktas är att Reeves också uppträdde som om han trodde att han följt med till månen och Venus. Från den senare tog han en venusiansk flagga med sig tillbaka, vilken vi med all säkerhet kan anta att han själv och inte några venusianer tillverkade. Utifrån detta krävs ingen större fantasi för att dra slutsatsen att han även kunde ha tillverkat den främmande skriften, fotspåren och avtrycken.

Fastän vi aldrig med säkerhet kommer att få veta vad som egentligen hände eller inte hände den där eftermiddagen 1965, så kan en rimlig hypotes lyda enligt nedan:

Lidande av ej diagnoserade psykiatriska besvär, hallucinerade Reeves en UFO-kontakt. Efter att ha berättat om den för Red Wells, gav han sig iväg fast besluten att få tyst på belackare med "bevis". Istället för att gå till sitt hus som han uppgivit, återvände han till platsen för att fixa till spår och avtryck. Han gick sedan hem för att skapa den främmande skriften. Den uppmärksamhet han fick skyndade bara på hans fjärrmande från riktig verklighet, och Reeves kom att leva i en fantasivärld i vilken

han var en rymdfarare och den "störste mannen i vår tid." I ett fall som detta kan drömmar och lögnerna ha blivit omöjliga att skilja från verkligheten även för den som drömde eller ljög.

Men ändå...

Fredagen den 5 mars plockade *Orlando Sentinel* upp UPI:s artikel om Brooksville-incidenten. Den eftermiddagen stannade en turist, den pensionerade mjölkutköraren Harvey Keck från Chicago och gick in på tidningsredaktionen för att berätta en intressant historia. En månad tidigare, sade han, hade han sett samma typ av varelse som den Reeves rapporterade. Han hade vid soluppgången promenerat på en isolerad sträcka av stranden till Lake Michigan. Han hade inte rapporterat händelsen då eftersom han var säker på att ingen skulle tro honom. Till och med hans fru sade att han måste ha drömt.

"Jag vill påstå att den jag såg var ungefär lika stor, 150 cm lång och kraftigt byggd, precis som den i Brooksville," uppgav han. "Han hade också mörkbrun hy, samma glashjälms och ögonen satt längre ifrån varandra än normalt. Han hade till och med samma spetsiga haka som den här i Florida. Och den där beskrivningen på tefatet var på pricken densamma. Ca 180 cm hög och samma fyrbenta landningsställ."

Det förekom emellertid några skillnader. Hans UFO-pilot hade inte burit på någon kamera. Ej heller hade den lämnat något papper med skrift på.

Om någon del av Reeves vittnesmål på något vis är autentisk, kan vi bara beklaga att han gjort allt i sin makt för att dölja detta faktum.

John Reeves

IUR, May/June 1995
Volume 20, Number 3

Sicilien besökt av "marsianer"

1. I tidningen *La Sicilia* den 9 november 1993.

"Förra söndagens morgon reste sig håret rakt upp på minst tio personer i trakten av Viale Teracati i Siracusa när de såg en "E.T." levitera på en höjd av ungefär 30 cm från marken. Den lilla figuren, 120 cm lång, befann sig i ett

område där en ny vägdel höll på att byggas mitt i Siracusas hjärta. Den lilla figuren var klädd ungefär likadant som de marsianer som sågs på 1950-talet – en grön dräkt i ett enda stycke, en gul mössa och silverfärgade stövlar.

Kl 09.00 var Signora Maria Lo Bello, innehavare av den välkända baren i Ortigia, ute och piskade mattor på balkongen till sitt hus på Via Sebastiano Oliveri, då hon fick se den lilla humanoidens upptåg. Hon ringde omedelbart till sin svägerska, Signora Lina Magri, som bor i närheten. Den senare tog fram sin kikare och såg också den lille mannen, nu bara omkring 20 eller 30 meter från henne. Först trodde hon att hon såg i syne, så hon ropade på sin son, som befann sig inomhus, att komma ut och titta. Sonen, Mimino Cassia, arkitekt och scenregissör på ortens teater, tittade också med kikaren och såg den lilla varelsen, nu på en höjd av ca 5 meter från marken. (Många andra personer såg också den lilla varelsen från sina balkonger, men ingen av dessa har brytt sig om att träda fram).

Slutligen, kl 09.15, avlägsnade sig den lilla humanoiden. Han sköt iväg rakt upp i luften och efter bara några sekunder var han endast en liten svart prick. I går befann sig alla vittnena fortfarande i ett chocktillstånd.

1. I tidningen *La Sicilia* den 10 november 1993.

En annan kvinna, boende på Viale Zecchino i Siracusa, satt uppe sent och väntade på att hennes barn skulle komma hem, och kl 02.00 (datum ej uppgivet) såg hon, nära sitt hus, två små män i grönt inte mer än ungefär en meter långa, med överdimensionerade huvuden.

Hennes son, som talade å hennes vägnar, sade: "Min mor vill inte uttala sig för pressen, men jag kan försäkra att hon såg dessa två dvärgar, klädda i grönt och med stora huvuden, promenera på gatan."

(Damen läser inte tidningarna, så hon hade inte hört talas om de "marsianer" som iakttagits i staden.)

Omnämnandet av dessa händelser i pressen har lett till problem. De tre vittnena, Signora Lo Bello, Signora Lina Magri och arkitekten, Signor Cassia, vilka alla medgivit att de såg den lilla kufen kl 09.00 på söndagen, klagade bittert över den resulterande förlusten av "lugn och ro" samt förlusten av "privatliv". Men det var knappast pressens fel att endast dessa tre av alla ögonvittnen trätt fram och berättat vad de sett! Hursomhelst har det också lämnats andra rapporter! I Ascoli Piceno, för några veckor sedan, observerades ännu en liten varelse bara ca 70 cm lång. Historien ledde till en massa gruff och upphettad debatt som vanligt mellan dem som var "pro" och dem som var "con".

Flying Saucer Review
Vol. 40, No. 2 (Summer, 1995)

Såg Frida och Malina ett UFO?

KALLINGE

Vad var det för ett mystiskt ljussken tvillingarna Frida och Malina Ögren såg på himlen?

I måndags, strax efter klockan sex på kvällen, var tvillingarna Frida och Malina Ögren ute på promenad i Kallinge. De gick längs Norra Smålandsgatan.

–Då såg vi ett ljussken på himlen, mot Kallingeskolan till. Det såg ut som en starkt lysande gul boll som ganska sakta rörde sig mellan husen. Vi kunde se ljusskenet i ungefär 15 sekunder, sedan försvann det bakom träden, säger Frida.

Att det var ett flygplan tror de inte på, de har sett åtskilliga sådana gå in för landning i mörker.

–Detta var något annat. Inte ett ljud hördes när föremålet seglade förbi. Det var jättekonstigt, säger Malina.

Sydöstran 94-11-09

Himlafenomen i Malung

Malung (NWT). Det var ett föremål jag såg på himlen, men vad det var har jag ingen aning om. Det berättar en kvinna i Möbyn i Malung. Ett flygplan var det inte...

Det här hände nästan exakt klockan 21 på söndagkvällen.

–Jag gick ut för att kolla vädret när jag fick se ett föremål på himlen. Det rörde sig i riktning norrut och följde älven.

–När det befann sig i trakten av Mosjön vek det av österut. Jag gick ut på gården för att lyssna. Men det hördes inte ett ljud.

–Föremålet var nästan rätt ovanför mig. Jag såg tre–fyra skarpt lysande röda lampor på undersidan. Sedan vek det av norrut och troligen steg det hastigt eftersom det försvann i molnen, berättar kvinnan. Någon naturlig förklaring till sina iakttagelser har hon inte kunnat finna.

Bengt Olofsson

NWT 94-11-15

En blind hund
skäller inte åt
månen.

Liten tefatsman skrämde femtonåringar

De intressantaste
fallen ur
UFO-Information
VII.

Ingenjör Sven Schalin om Kolmården-fallet

Nedan upptecknade händelse ägde rum på kvällen, onsdagen den 23 augusti 1967 i utkanten av ett mellansvenskt samhälle. Vittnen till händelseförloppet är två ungdomar, en pojke, här kallad P, och hans flickvän F, båda i 15-årsåldern.

Det inträffade är av sådan art att varken ungdomarnas identitet eller samhällets namn kan tillkännages. Vittnenas välbetänkta självbevarelsedrift torde vara en fullt acceptabel motivering för utelämnandet av dessa uppgifter.

Genom en bekant vars arbetskamrat är far till flickan (F) fick jag den 25 aug. tips om att något egenomligt inträffat – två ungdomar hade sett "något" och blivit chockade. Efter telefonkontakt med P:s mor besökte jag den 26 augusti P:s hem och träffade såväl dennes föräldrar som F och hennes far. Vid detta första besök var ungdomarna kanske något tystlåtna – vilket jag tolkade som naturlig försiktighet – men jag fick en uppfattning om vad som hänt. Vid ett återbesök några dagar senare utfrågade jag P och F utförligt och noterade allt efter bästa förmåga.

På kartskissen framgår de för händelseförloppet aktuella platserna. Skissen gör ej anspråk på detaljriktighet och är endast principiellt orienterande. Placering av hus, vegetation etc., som saknar betydelse i sammanhanget, är därför mycket ungefärlig och delvis ofullständig.

Följande – i huvudsak baserat på P:s redogörelse – hände. P och F var ute och strövade och befann sig strax efter kl 8 på kvällen på en liten väg intill en industritorrt – deras läge enligt 1 på kartskissen. Solen hade gått ner, det var skymning. De varselev nu ett rödaktigt sken över skogen vilket syntes ha kommit ungefär från söder. "Skenet", som ej var påfallande starkt, sänkte sig tämligen snabbt ned över skogen och syntes stanna vid marken invid skogsbrynet. P kunde inte tillskriva "skenet" någon viss form eller kontur, inte heller noterade han någon sorts flygkropp eller struktur som dolde sig bakom det röda ljuset (detta kan dock ha varit fallet). Fenomenet var helt ljudlöst. P och F tyckte det kändes "ruggigt" och gav sig tämligen snabbt från platsen. De hade liksom en obehaglig känsla av att stå under observation, som om någon eller något bakom skenet iakttog dem. Den

känslan blev de heller inte helt kvitt under några timmar framöver.

Med direkt kurs hemåt tog de genvägen över ett fält (vid 2 på kartskissen). Under tiden hade det röda skenet höjt sig och befann sig åter över skogen. Nästan hemma, ungefär vid 3 enl. kartskissen, vände F om och gick fram till vägen, ty hon ville se om skenet var kvar. De beslöt nu att ta en promenad en bit bortåt längs vägen (ungef. åt sydost, se kartskiss). Till en början såg de fortfarande skenet som nu rörde sig "av och an" över skogen. Det drog sig sedan bort från skogsområdet och försvann i ungefär östlig riktning.

Ljus svävade fritt i rum...

P och F kom så småningom fram till en stuga (ungef. vid 4) som de visste var helt obebodd – det fanns till och med hänglås på dörren. Men inne i stugan och även utanför rörde sig "ljusfenomen", vilka var mycket egenartade och svåra att beskriva. Gulaktiga ljus liksom svävade fritt inne i ett av rummen och på den yttervägg som vetter mot vägen sågs en sorts ljuskägla röra sig uppåt från marken. Det hördes även ljud – det lät som "korta, stumma slag mot en plankbit". Någon syntes dock ej till. P och F tyckte allsammans hade en "onaturlig" och skrämmande karaktär.

Medan de mystiska fenomenen i stugan ännu höll på blev det röda skenet åter synligt. Det verkade komma ungefär från väster, närmade sig sedan i en båge och tog mera nordlig kurs. Det gick rätt lågt så att det snart delvis skymdes av trädningen mot öster från stugan. Skenet växlade nu från rött till vitt, fortsatte förbi trädningen och svängde i en båge (avvek åt V) över den större vägen och gick ner på sädesfältet på andra sidan bäcken. Sedan slocknade skenet ganska snabbt efter "landningen". Hela denna manöver ägde rum medan ungdomarna ännu var kvar vid stugan.

Efter dessa ganska skrämmande upplevelser hade P och F knappast någon lust att vistas ute längre, varför de genast begav sig hemåt – föga anande vad som väntade dem där. De återvände alltså samma väg (kom in vid 3) och gick fram till huset H1 (se kartskiss) där P ringde på. (Han bor där med sina föräldrar, medan det andra huset, H2, bebos av P:s bägge systrar).

Liten varelse hoppade fram ur buskage!

Då ingen tycktes vara hemma fortsatte ungdomarna mot det andra hu-

set (H2). Just som de kommit fram dit uppenbarade sig plötsligt något lysande – det hängde framför dem uppe i luften och de visste inte varifrån det kommit. P uppskattade att det befann sig ca 3 m framför honom och lika långt från marken. Det var runt med någon sorts central ljuskälla – det var som om en stor (och horisontellt riktad) "ficklampa" plötsligt hängde där uppe. Knappt hade detta hänt förrän en sorts "visslingar" genljöd nere från bäcken (vilken just där ligger nersänkt i en liten "ravin" som är ganska tätbevuxen). Varken P eller F kunde närmare beskriva dessa ljud annat än att de var mycket genomträngande och att de *möjligen* kunde jämföras med de skarpa läten man kan få fram genom att "spela" på ett i händerna sträckt grässtrå.

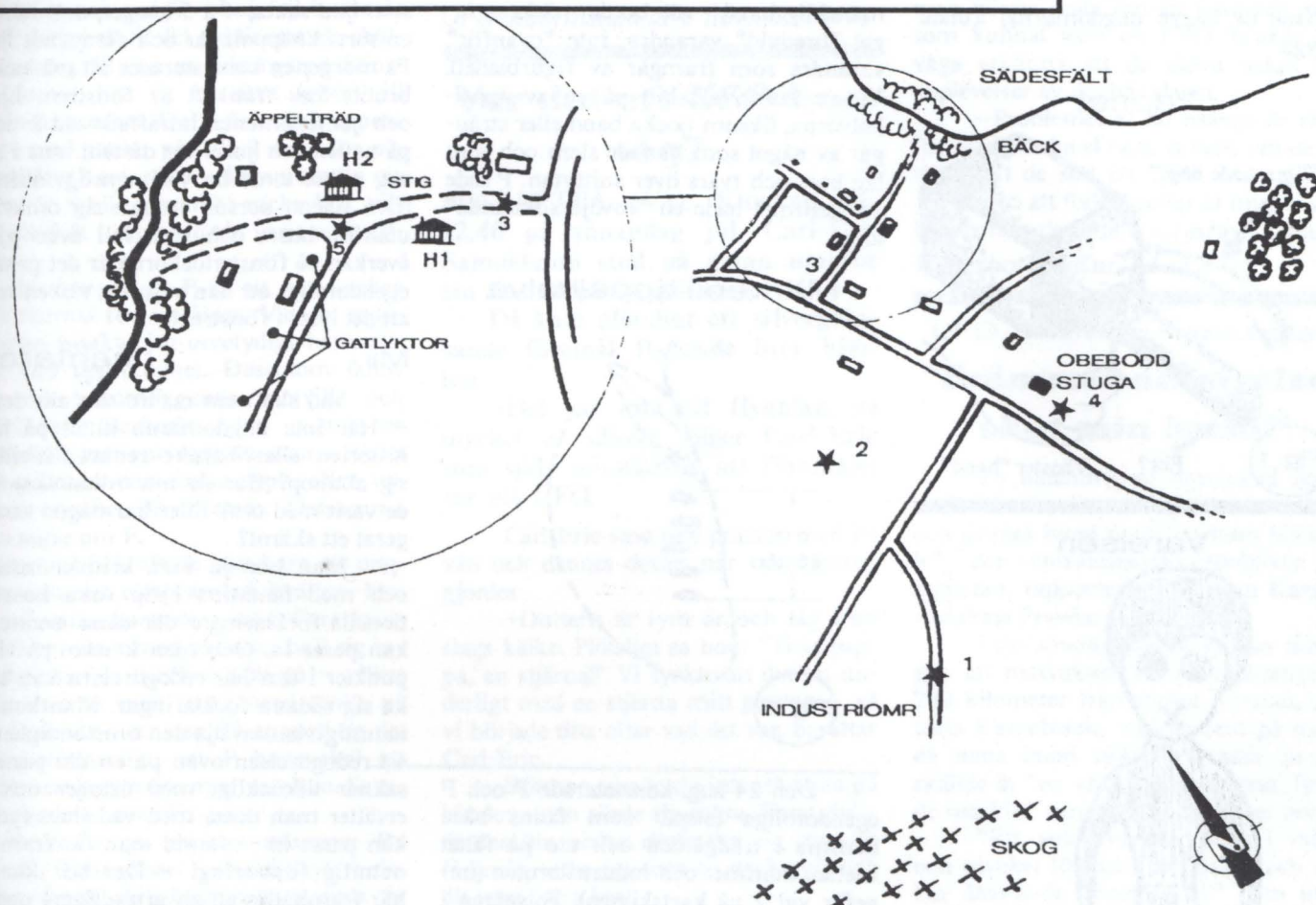
Nästan omedelbart i samband med "visslingarna" hördes snabba, lätta steg nerifrån bäcken. Stegen kom i serier med uppehåll då och då, och de närmade sig. P och F gick några steg framåt förbi huset (H2) och ut på den lilla vägstump (vid 5 enl. kartskissen), som leder fram till "ravinen" – de kunde trots allt inte hålla tillbaka en viss nyfikenhet. Plötsligt hoppade "någon" fram bakom de buskar som finns nära huset (se kartskiss) och det var ett hopp som gjordes med stor lätthet – P tyckte att figuren nästan "flög" fram. I nästa ögonblick stod figuren helt stilla. Den var inte längre bort från ungdomarna än ca 10 m. Figuren var rätt liten, omkring 130 cm. Den tycktes stå med armarna vid sidorna och med huvudet nedsänkt, så att ansiktet skymdes. Klädsen såg ganska mörk ut. Närmare detaljer var till en början svåra att urskilja i kvällsmörkret – ljuset från gatubelysningen intill är här rätt sparsamt (klockan var då omkr. 10).

"Akta dig - han är inte mänsklig!"

F hade nu fått för sig att figuren kunde vara en flickbekant som bodde i närheten och som kanske ville träffa henne. Hon tog därför några steg mot figuren. I samma ögonblick började den senare dock att resa huvudet och samtidigt armarna. Detta skedde med liksom knykiga, osäkra och "skälvande" rörelser. P, som följde tätt efter F fick nu emellertid blixtnabbt klart för sig att här stod det inte rätt till, ty han hade hunnit få se tillräckligt av varelsens huvud och ansikte. "Akta dig, han är inte mänsklig!" skrek P till, samtidigt som han grep tag i F och hejdade henne.

När varelsen höjde armarna blev något mörkt föremål, som den höll i vänster "hand" synligt. Det syntes bestå av

Principiell kartskiss utvisande aktuella platser (den 23 aug.)

Beträffande proportioner, placering av hus etc. är kartan endast ungefärligen riktig. Stjärna jämte siffra anger i ordningsföljd de platser där P och F befann sig.

en utskjutande del – som ett kort rör – vilken bakåt övergick i en sorts lådformad utvidgning. Under den senare befann sig varelsens "hand" (P och F hann aldrig se hur "händerna" såg ut, bara att de hade ungefär normal hudfärg). Möjligen var detta föremål tungt, ty när det restes, stöttade varelsen under med högra armen. Föremålet, som var relativt stort, riktades mot ungdomarna. (Att det var fråga om ett vapen är inte otänkbart, men P och F slapp lyckligtvis få bevis för den saken – ingenting avfyrades mot dem). P noterade även att det fanns någon sorts ljus eller glimmande "båge" längs översidan av den utskjutande delen ("vapnet" är grovt illustrerat på fig. 1).

"Intensiv, otäck blick"

Panikslagna stod P och F en kort stund och betraktade varelsen, innan de snabbt retirerade. På den stunden hann de dock uppfatta mera än det hittills beskrivna.

Varelsen hade oproportionerligt stort huvud i förhållande till kroppen. Huvudet var på sin övre del beklätt med

något mörkt som kunde ha varit hår, men som också kunde tänkas ha varit en huva av något slag. Denna "huva" var tämligen skarpt avgränsad mot ansiktet och gick ner i en spets mitt ovanför ögonen. Dessa var ganska stora och mörka, dock svåra att beskriva. Men ett definitivt intryck hade P: det fanns en genomträngande, intensiv och otäck blick bakom dessa ögon. Ansiktsfärgen uppfattades som "normal".

På munnen-näsans plats såg det ut som ett "X" – även här är tolkningen ett frågetecken, detaljerna hann aldrig tydligt uppfattas. (Man kan dock tänka sig att en spetsig näsa och en tätt därunder liggande mun, den senare liten och formad som ett upp- och nedvänt V, kan stämma med bilden).

Armar och ben var mycket smala. Beträffande benställningen var hjulbentheten påfallande. Hur fötter med eventuell beklädnad såg ut kunde ej uppfattas.

Lysande ledning vid fotlederna

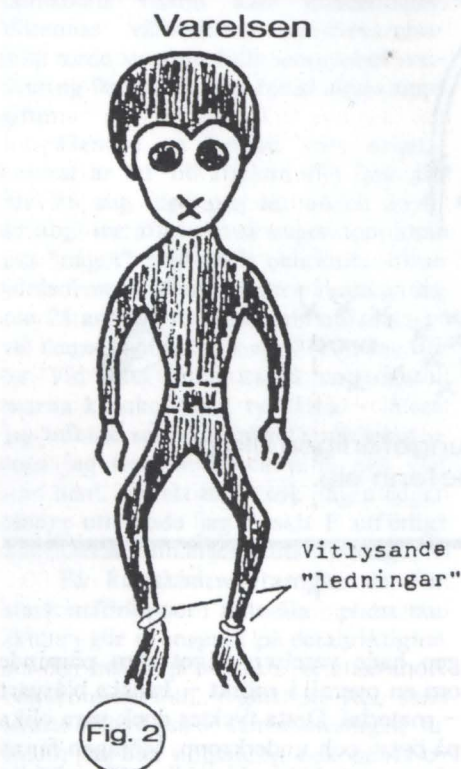
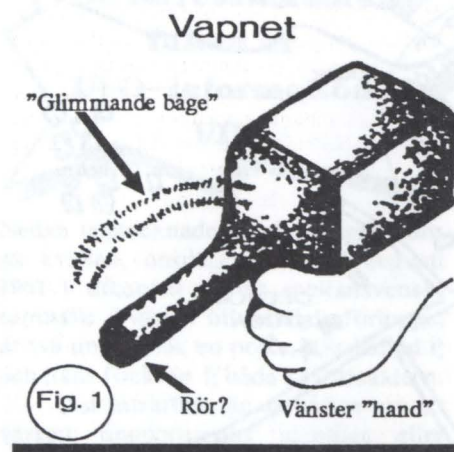
Klädseln var även oviss. Men trolig-

gen hade varelsen något som påminde om en overall i mörkt – kanske blåsvart – material. Detta tycktes dock vara olika på över- och underkropp. Möjligen fanns någon sorts bälte vid midjan. En märklig detalj var denna: ungefär vid fotlederna fanns något liknande en tunn "ledning", tjockleken grovt uppskattad till omkring 2 mm, vilken omslöt varje fotled och som bara ett kort ögonblick lyste intensivt vitt. Detta hände medan varelsen stod framför ungdomarna med höjt "vapen". (På fig. 2 har jag med P:s hjälp sökt illustrera varelsen).

Varelsen verkade "tuff" där den stod framför P och F men samtidigt på något sätt osäker, den liksom darrade eller "skälvde". (Man kan tänka sig att den blivit överraskad och kände sig hotad, vilket i så fall ger stöd för antagandet, att föremålet i vänsterhanden verkligen var någon sorts vapen.).

Efter denna korta men skakande konfrontation hade ungdomarna bara en tanke: att komma inomhus fortast möjligt. Vilket också skedde. De återvände alltså skyndsamt till huset (H2), knäckade på och släpptes in av P:s systrar. P

och F var chockade, vilket såväl syst-rarna som P:s mor (som kort därefter träffade de bägge ungdomarna) kunde betyga.

Så långt är redogörelsen för det huvudsakliga händelseförloppet klar. Men det hela var ändå inte över, det blev ett visst efterspel under några dygn framöver som i väsentliga delar bör ägnas uppmärksamhet.

Mystiska märken i äppelhalvor

Det fanns en del äppelträd nära buskarna vid huset H2 (se kartsbild) – alltså just varifrån varelsen sågs hoppa fram. Dagen efter händelsen (den 24 aug.) fann P vid dessa fruktträd några äpplen som utsatts för en något ovanlig behandling (och som P överlämnade till mig). De var uppkluvna men utan att någon kniv eller dylikt använts, vilket man direkt kunde se på snittytor. På en av äppelhalvorna fanns tydliga små, halvmånformiga märken, 5 st. placerade efter varandra (se fig. 3) och med omkr. 6 mm inbördes avstånd (det är praktiskt

taget omöjligt att dessa märken skulle kunna härröra från naglarna på en mänsklig hand – då borde märkena legat "bredvid" varandra, inte "ovanför" varandra som framgår av figurbladet). Vidare fanns, särskilt på en av äppelhalvorna, liksom tjocka band eller strängar av något som liknade slem och som låg kors och tvärs över snittytan. P sade att slemmet hade en "rovdjursliknande" lukt.

Märken i äppelhalva

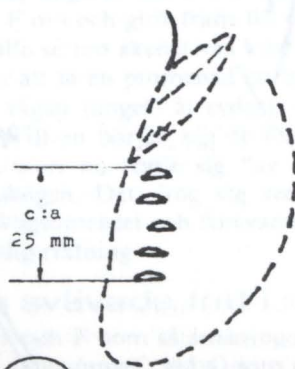

Fig. 3

Den 24 aug. konstaterade P och F egendomliga fotspår som fanns både hemma i trädgården och ute på fältet mellan hemmet och industritornten (ungefär vid 2 på kartsbilden). Fotspåren i senare fallet, som underligt nog fanns i närheten av den väg som ungdomarna tagit över fältet kvällen innan, var tydligast. Bland dessa underliga fotspår fanns även en sorts mindre spår som helt skilde sig från de förra. (Bägge typerna av spår uppträdde med P:s hjälp och är illustrerade på fig. 4. Spåren fanns ej kvar vid mitt besök den 26 aug.). P och F hade ute på fältet kunnat jämföra de främmande fotspåren med sina egna och därvid funnit att de förra var mycket djupare.

Fotspår

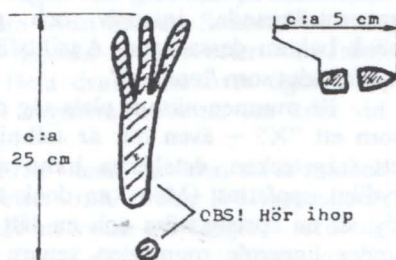

Fig. 4

Fönsterluckor bröts loss

Till sist kan även noteras att en av P:s systrar natten mellan den 24 och 25 aug. hörde ljud utanför huset (H2), dessutom såg hon genom fönstret ljussken som såg ut att komma från någon sorts

"ficklampa" (jämför händelsen på kvällen den 23 aug.). Ljuden var dels fotsteg som ljud sakta, 4 å 5 i taget, dels hördes en sorts knäppningar och skrapande ljud. På morgonen konstaterades att två luckor brutits loss från ett av fönstren. Ljus- och ljudfenomenen inträffade vid 2-tiden på natten och ljuset var då tänt inne i huset, vilket torde ha varit synligt utifrån. (Om någon person smugit sig omkring utanför huset och i så fall även gjort åverkan på fönsterluckorna är det ganska egendomligt att han vågat ta risken trots att det lyste i fönstren!)

Mil

nentarer:

Vad ska man nu tro om allt detta? – Har inte ungdomarna hittat på hela historien eller kanske rentav "inbillat" sig alltihop? Har de inte misstolkat vad de varit med om? Eller har någon arrangerat ett skämt?

Man bör ju vara kritiskt inställd och med fantasins hjälp söka konventionella förklaringar där dessa eventuellt kan passa in. Och man kanske på vissa punkter i den här redogörelsen kan tänka sig sådana förklaringar. Man kan då naturligtvis utnyttja den omständigheten, att redogörelsen ovan på en del punkter saknar tillräckligt med detaljer och då ersätter man dessa med vad man tycker kan passa in – varvid man får fram en naturlig förklaring. – Det bör kanske här framhållas att en grundligare undersökning skulle varit befogad i vissa avseenden, men dels har jag saknat resurser härför, dels skulle detta ha medfört en icke önskvärd uppmärksamhet. Dessutom har jag vid utfrågningen avstått från att försöka pressa fram fler detaljer än vittnena kunnat stå för.

Visst kan man tänka sig t. ex. historien med äpplena arrangerad eller det kunde varit något djur som varit framme – och det som P:s syster hörde och såg utanför huset på natten den 25/26 aug. kan ju trots allt ha utförts av någon okynnig person. Men dessa detaljer har inkluderats då jag icke kunnat anse dem ovidkommande.

Vidare bör kanske nämnas att P tidigare följt en artikelserie i en veckotidning som handlade om ämnet "flygande tefat" – och det kan ju inte förnekas att de relaterade upplevelserna är orienterade inom nämnda område. Läsaren kanske hajar till och tror sig ha funnit lösningen: en påverkad hjärna i samspel med livlig fantasi och inbillningskraft skapade fram händelserna. – Men är den lösningen rimlig i det här långa och komplicerade händelseförloppet? Skulle det inte bli för många stötestenar t.o.m. för en psykologisk expert?

Omständigheter som talar för sanningshalten

Det må vara hur som helst med konventionella förklaringar, men för egen del måste jag framhålla följande

punkter:

1. Varför skulle ungdomarna hitta på en historia som denna? – För att skapa sensation kring sig? – I så fall borde de varit ivriga att få det publicerat; de skulle vänt sig till t.ex. en tidningsredaktion. Tvärtemot har de bestämt avböjt all uppmärksamhet. Detta är också uppenbart med tanke på alla i och för sig "omöjliga" episoder – ingen skulle tro dem, de skulle sannolikt väcka löje, vilket särskilt i skolan hade varit outhärdligt.

2. Mitt intryck av P är att han verkar helt normal för sin ålder. Vid sin redogörelse märkte jag otvetydigt hans allvar och uppriktighet. Dessutom fanns en viss bakomliggande motvilja och rädsla vid återberättandet – attityder som knappast var spelade utan i stället bekräftar, att den starka upplevelsen varit en realitet för honom. Detsamma kan sägas om F.

3. P:s mor bekräftade inte bara att ungdomarna var chockade på kvällen, hon kunde också konstatera att P flera kvällar efter mötet med varelsen höll sig inomhus så fort mörkret föll på – vilket tidigare inte varit fallet. Med tanke på händelserna efter den 23 augusti är det också förståeligt, att P hade skäl att frukta ett nytt möte med varelsen. Samma var fallet med F.

4. På väsentliga punkter stämmer P:s och F:s iakttagelser: Endast i smärre detaljer finns skiljaktigheter – som ju normalt kan förväntas. Är det då inte underligt att två människor under ca två timmar går och "inbillar" sig samma saker?

5. Vore det hela ett utifrån arrangerat "skämt" så måste arrangörerna sannerligen haft resurser! Hur t.ex. ordna det röda skenet som ljudlöst for omkring uppe i luften? Och varför hålla på borta över skogen? P förnekade för övrigt, att han kände någon som skulle haft anledning att ställa till med ett liknande skämt.

6. Ljusfenomenen och varelsen så som de beskrivits stämmer i stort med liknande rapporter som i hundratal inströmmat från olika delar av världen sedan åtminstone 20 år tillbaka. Även om de flesta människor inte känner till detta, och även om våra myndigheter inte officiellt vill kännas vid existensen av sådana rapporter, styrker dessa sannolikheten för att det ligger realiteter bakom ungdomarnas berättelse.

Med den utgångspunkten bör man väl med enkel logik kunna förmoda, att det röda skenet härrörde från någon sorts flygfarkost, ombord på vilken varelsen befann sig, och vilken efter en stunds rekognoscering landat på sådesfältet. Därefter har varelsen gett sig ut för att undersöka något – ta prov av vegetation (utländska exempel finns) eller dylikt.

Hur det sedan hänger ihop med öv-

riga detaljer – t.ex. fenomenen vid den obebodda stugan, vill jag inte här spekulera över.

UFO-Information nr 6 nov....dec. 1973

Var det ett UFO han såg?

SOLLEFTEÅ (VA). Klockan var 12.40 på annandag jul. Carl-Eric Samuelsson stod på gatan utanför sin bostad på Djupövägen.

Då kom plötsligt ett silverglänsande föremål flygande över himlen.

–Det var inte ett flygplan, så mycket är säkert, säger Carl-Eric som själv misstänker att föremålet var ett UFO.

Carl-Eric stod och pratade med en vän och dennes dotter när iakttagelsen gjordes.

–Dottern är fyra år och låg i ett slags kälke. Plötsligt sa hon: "Titta pappa, en stjärna!" Vi tyckte att det lät underligt med en stjärna mitt på dagen, så vi började titta efter vad det var, berättar Carl-Eric.

Stjärnan visade sig inte stå stilla på himlen, utan rörde sig sakta. Först dalden den lite, sedan rörde den sig som en fiskmås, efter det som en drake hit och dit med tvåra kast.

–Sådana tvåra kast kan inget flygplan göra, understryker Carl-Eric.

Det var soligt ute och när solstrålarna träffade föremålet glänste det silveraktigt. Carl-Eric tror att föremålet rörde sig på mycket hög höjd, eftersom det förflyttade sig så pass långsamt över himlen.

–Det kom flygande från öster, och rörde sig sedan i en vid bäge innan det försvann bakom kommunhuset. Hela iakttagelsen varade i ungefär tre minuter.

Det här är inte första gången som Carl-Eric observerar ett oidentifierat flygande föremål. Den första upplevelsen hade han 1976 i Gävle, då ett ljusstarkt klot strök över trädkropparna där han och hans dåvarande sambo gjort ett uppehåll i bilkörningen.

Den andra upplevelsen utspelade sig i Backe, där han tidigt en vintermorgon var ute och snöröjde. Även denna gång liknade det ett eldklot.

–De två föremålen kan jag knappast beskriva, eftersom de kom så snabbt och på så låg höjd. Det här föremålet var på så hög höjd att jag och min vän kunde observera det i flera minuter.

Carl-Eric har rapporterat sin observation till UFO i Eskilstuna. De har noterat den som intressant, och ska ta kontakt med Carl-Eric igen. Däremot har de inte fått in några andra vittnesmål om just det här föremålet ännu.

–Det vore intressant att veta om någon fler i Sollefteå med omnejd såg det här föremålet på annandagen. När man börjar prata om att man sett något som kunnat vara ett UFO, brukar folk våga erkänna att de själva också haft upplevelser av det här slaget.

–Problemet är att många är rädda för att folk ska skratta åt dem om de berättar att de sett ett UFO. Men själv är jag så van att folk skrattar åt mig, så mig bekommer det inte. Charina Ödlund Västerbotten Kur. 94-12-15

UFO-landning i Kazachstan:

"Främmande varelser sköt min hund!"

En oidentifierad humanoid iklädd en åtsittande silverdräkt sköt en nattvakt och dennes hund med "en tunn blå stråle" i den centralasiatiska republiken Kazachstan, rapporterar tidningen Kazachstanskaja Pravda.

I sin söndagsutgåva uppgav tidningen att nattvakten vid en relästation ca 200 kilometer från staden Karatau, centrala Kazachstan, väcktes sent på natten då hans hund plötsligt rusade ut och skällde åt "en väldig, globformad, lysande maskin" som stod ca 50 meter bort.

"Ett antal varelser som i mångt och mycket liknade människor och som bar åtsittande silverdräkter" kom ut ur maskinen genom en osynlig dörr, och hunden attackerade dem "oförskräckt". En av främlingarna sträckte emellertid "ut sin hand mot hunden och en tunn blå stråle sköt ut ur handen och träffade djuret", uppgav tidningen och tillade: "Hunden stelnade omedelbart till och föll till marken utan ett ljud."

Nattvakten hann inte mer än kontakta polisstationen i Karatau och uppmana dem att komma omedelbart, förrän samma humanoid dök upp i dörröppningen och samma blå stråle slog honom till golvet.

Polisen strandsattes när deras bilmotor lade av ca en kilometer från relästationen. Detta hände också en backupbil och alla försök att starta motorerna misslyckades. Bägge bilarna startade oväntat igen en timme senare, rapporterade tidningen.

Polisen väckte nattvakten ur hans "märkliga kvasi-narkotiska koma", och han förtäljde händelsen för dem. En perfekt cirkel av förkolnad sten lämnades på platsen där UFO:t hade landat, rapporterade Kazachstanskaja Pravda, och tillade att "hunden aldrig vaknade upp".

Tidningen uppger inte när händelsen inträffade.

Källa: Казахстанская Правда, Alma-Ata, på ryska, 12 nov. 1994

Rapport från Afrika

1. Meteoritregn (?) över Zimbabwe den 14 september 1994

Ni kanske redan har hört talas om UFO-aktiviteten i Zimbabwe de senaste dagarna. Jag har försökt hålla alla inresserade underrättade, men kostnaden för internationella telefonsamtal härifrån är skandalösa och jag har inte skaffat någon Faxmaskin än.

Den började på onsdagkvällen den 14 september 1994 ungefär kl 20.50 till 21.10, plus minus några minuter. Hundratals personer från hela Zimbabwe rapporterade en serie skarpa ljus som rörde sig över himlen. Professor, Euan Nisbet, som var på besök från Storbritannien, identifierade omedelbart detta som "en spektakulär meteorsvärn", och eftersom en hel del rapporter verkade omhandla meteoriter, accepterade jag det han hade att säga. Men efter att ha mottagit omkring 50 rapporter, började jag inse att de som såg ljuset över den konstgjorda sjön Lake Kariba, sade att det färdades i planflykt och när det kom fram till några kullar vid sidan av sjön, steg det uppåt för att undvika dessa och ändrade sedan riktning. Då jag är samordnare för Afrika åt MUFON (Mutual UFO Network, den största UFO-organisationen i världen, som drivs av Walt Andrus från Seguin, Texas) får jag MUFON UFO Journal en gång i månaden och denna innehåller en rapport i varje nummer som upplyser om de meteorskurar som är att vänta månaden efter publicering. Det fanns inget nämnt om någon meteorskur i september månad!

Den andra spekulationen om vad detta kunde ha varit kom från en av de sydafrikanska tidningarna samt en brittisk tidning: de sade att det var ett av stegen från en rysk satellit som gick in i bana den 27 augusti detta år. Detta kan ha varit fallet, men jag förstår inte avvikelsen på 18 dagar från uppskjutning till lösgörandet av vad det nu var, men jag har fått flera rapporter som beskriver en noskon med tre skarpa lampor på; en i fören och två bakom, samt flera ljusstrimlor som kom ut baktill. Så detta skulle vara en mer trolig identifiering. Många rapporterade en serie mindre ljus som antingen a) omgav farkosten eller b) följde efter bakom den. Dessa mindre kroppars antal var allt från 9 till 14 beroende på ur vilken vinkel de observerades.

Nästan alla rapporter säger att det inte förekom något ljud, med två undantag: en rapporterade en tyst vibration och den andra kommer jag att ta upp senare.

av Cynthia Hind

Ljuset var klart vitt, skiftande till orange-rött bakåt. Några sade att det var 'våldigt'; andra menade att det var stort som en Boeing Jumbo 747 flygande med normal hastighet (ungefär 1000 km/tim.) och att det verkade brinna och var på väg att störta. Men sedan planade föremålet ut och flög på jämn höjd i 'trädtoppsnivå'. De som befann sig på Lake Kariba (ca 100 vittnen) sade att det när det närmade sig kullarna vid sidan av sjön steg för att undvika dem och ändrade kurs.

Rapporter från Radio 702 (en kommersiell radiostation med säte i Johannesburg) uppgav att ljuset sågs ovanför Kempton Park (i närheten av Jan Smuts Airport). Sedan såg de ut att röra sig över Botswana och skjuta iväg över gränsen till Zambia; tillbaka in över Zimbabwe, över Lake Kariba (omkring kl 21.00) till Bulawayo och vidare till Harare (21.05) där det passerade över flera lantbruksbygder. Till sist nådde det Mutare-området och över kullarna in över Moçambique där det syntes försvinna ur sikte. Jag har inte fått några rapporter från Moçambique eller Botswana.

Somliga rapporterade att de trodde att det var meteoriter, men de flesta tvivlade på detta. Rapporter kom från lantarbetare till piloter, en företagsläkare, teknologer samt ett flertal fiskare och besökande turister på Lake Kariba. De flesta var förbryllade och några sade att de ofta sett meteoriter, men inget som detta. En grupp arbetare trodde att det var Jerry Rawlings, Ghanas president (som flög in i Zimbabwe den dagen) och att allt fyrverkeriet sändes ut ur planet för att imponera på folk som bodde där!

Den rapporterade flyghöjden varierade stort men de flesta angav 'trädtoppsnivå'. Några rapporterade en höjd av 600–900 m (en av dessa en pilotrapport). Andra uppgav 60–90 m och dessa kom från olika delar av landet.

Kl 21.04 hörde jag en explosion från mitt arbetsrum i centrala Harare, och några arbetare i Fort Rixon, nära Bulawayo, hörde fem explosioner. Professor Nisbet sade att detta var meteoriterna när de passerade genom ljudvalen.

Två personer observerade föremålet rakt underifrån och de uppgav att det hade en platt buk och att det såg metalliskt ut. Det rörde sig i en rak bana. En tekniker sade att han kunde se två motorer i fören och menade att det var en maskin av något slag. Alla föremålen sågs under spridda moln. I övrigt var

kvällshimlen klar.

Två mödrar rapporterade att deras barn påverkades: ett 3-årigt barn i Beatrice (40 km från Harare) vaknade och ropade på sin mor när ljusen passerade över bostaden. Hon sade att det var ett lejon inne i eller utanför hennes rum. Hon ritade senare vad hon hade sett, men jag har ännu inte sett teckningen. En 18 månader gammal baby vaknade och kunde inte lugnas ned. Hon är normalt ett mycket belåtet barn men höll familjen vaken hela natten med sin oro.

Detta är endast en översikt av alla de rapporter jag erhöll och jag går fortfarande igenom dem i sökandet efter fler detaljer, men jag ville rapportera om vad som är på gång i Zimbabwe så att ni som sysslar med UFOs får något hum om situationen.

2. Landat UFO med pilot i Ruwa (Zimbabwe)

Fredagen den 16 september 1994, ungefär kl 10.15 var barn från Ariel School, en privat grundskola i Ruwa (omkring 20 km från Harare) ute på skolgården då de hade rast.

Plötsligt såg de tre silverklot på himlen över skolan. Dessa försvann med en ljusblxt och dök sedan upp på annan plats. Detta hände tre gånger och sedan började de röra sig nedåt mot skolan där ett av dem landade (eller svävade) över ett stycke mark som var bevuxen med träd, taggiga buskar och något nedskuret brungrått gräs med bambuskott som stack upp ur jorden. Barnen har inte tillåtelse att vistas i detta område, trots att detta gränsar till skolgården och ej är omgärdat med staket, på grund av ormar, spindlar och kanske andra farliga kryp. Man kan lätt försvinna ur sikte när man går där, och det finns bara ett grovt traktorspår där då man försöker röja upp området.

Det finns en rad elstolpar där och enligt en av pojkarna rörde sig föremålet längs denna innan det landade. Det förekommer också en del motstridigheter huruvida föremålet landade på marken eller svävade ovanför den. Tisdagen den 20 september åkte jag ut till skolan tillsammans med en BBC-reporter och hans TV-utrustning, samt min son och Gunter Hofer, en ung man som bygger sina egna elektriska instrument, bl.a. en geigermätare, en metalldetektor och en magnetometer, för att undersöka om föremålet lämnade några spår efter sig.

Skolans rektor heter Mr. Mackie och han var högst samarbetsvillig, och trots att han aldrig haft något att göra med UFOs eller trodde på dessa, sade han att han trodde att barnen hade sett

vad de uppgav att de sett.

Jag lyckades intervjuar ca 10 eller 12 av de äldre barnen och detta spelades in åt BBC-televisjonen. Rapporterna var likartade med undantag av att vissa barn var mer observanta än andra. Huvuduppfattningen var den att ett föremål kom ned i närmda område, ca 100 meter från den plats där de stod vid kanten av skolgården. Så dök en liten man (ca 1 meter lång) upp på toppen av föremålet. Han gick en kort sträcka över den ojämna marken, upptäckte barnen och försvann. Han, eller någon annan som liknade honom, dök upp igen bakom föremålet. Föremålet lyfte sedan mycket snabbt och försvann. Den lille mannen var iklädd en åtsittande svart dräkt som var 'glänsande' enligt en observant flicka (11 år). Han hade en lång mager hals och stora ögon liknande rugbybollar. Han hade ett blekt ansikte med långt svart hår som räckte nedanför skulderna.

Jag föreslog att Mr. Mackie, innan jag besökte skolan och innan barnen intervjuades, skulle låta barnen rita det de hade sett och han har nu ca 30-40 teckningar, av vilka några är mycket detaljrika och klara, medan andra är ganska vaga. Barnens ålder varierar från 5/6 till 12 år. Jag har 22 fotokopior på de tydligaste teckningarna då Mr. Mackie lät mig bläddra igenom bilderna och välja ut dem jag ville ha. De flesta beskrivningarna är likartade men några på farkosten är helt klart 'flygande tefat', och jag undrar hur många av dessa barn som har tillgång till mediet. Andra är enkla men mer eller mindre tefatsformade.

Barnens kulturella bakgrund varierar: det är svarta, vita, färgade och asiatiska barn. En liten flicka sade: "Jag svär vid varje litet hårstrå på mitt huvud och hela Bibeln att jag talar sanning." Jag kunde se belåtenheten i hennes ansikte när jag talade om att jag trodde henne.

De mindre barnen från 5-7 år var mycket rädda under händelsen och sprang och skrek: "Hjälp mig, hjälp mig." När de äldre barnen frågade varför de betedde sig så, blev svaret: "Han kommer för att äta upp oss." Jag skulle tro att detta mest gällde de svarta afrikanska barnen som har legender om *to-koloshier* som äter barn.

Lärarna deltog i ett möte och kom inte ut. När jag frågade rektorn om detta sade han att barnen alltid skriker och väsnas när de är ute och leker, och ingen märkte att det var något ovanligt denna gång. Den enda andra vuxna personen som fanns på plats var en av mödrarna som drev gottaffären. När barnen kom till henne och berättade vad som hänt, ville hon inte tro dem och vägrade gå ut: hon var inte beredd att lämna butiken med allt godis och alla pengar som fanns där.

Gunter och mannen undersökte noggrant marken där barnen hade sett föremålet, men de fick inga utslag på geigermätaren eller några av de andra instrumenten. Om föremålet hade svävat kanske inget skulle registreras. Jag promenerade, helt ensam, längs elstolparna en bra bit, fastnade i taggiga buskar, trampade bekymmerslöst över ormhål och övergav all försiktighet. Jag hittade ingen plats där ett föremål kunde ha landat och pressat ned lövverket. Faktum är att jag skulle tro att bambustumparna skulle ha varit avskräckande. Dagen var varm, omkring 33°C, och jag hade en lång promenad genom midjehöga buskar. När jag kom hem igen omkring kl 12.50, hade jag huvudvärk, fötterna värkte och jag kände mig desorienterad. Om ni inte hör av mig snart igen, kommer ni att veta att jag verkligen gick över landningsplatsen och troligen lider av en mild dos strålning!

Flying Saucer Review
Vol. 40, No. 2 (Summer, 1995)

Tältformat UFO och piloter

Pirassununga, Brasilien, 1969-02-06.

På morgonen den 6 februari 1969 arbetade Dona Barbara Mina da Silva ute på risfältet i 'Chácara do Morais', som till fots ligger ca en halv timmes väg från hennes bostad, då två pojkar, nioårige João Batista da Silva och trettonårige Benedito Paulino Ramos, gjorde henne uppmärksam på ett "lysande tält" som befann sig på ett avstånd av ca 500 meter.

Hon tittade i den uppgivna riktningen och fick syn på "tältet". Det var vitt till färgen, men hon kunde inte se att det var lysande som pojkarna hade påstått.

—Det hade en trekantig form, och jag trodde att det hade slagits upp av några myrbekämpare. I närheten av detta "tält" befann sig nämligen tre män som bar hjälmar som liknade sådana som användes av de män som brukar bekämpa bladskärarmyror.

Barnen menade att dessa människors dräkter var starkt lysande, men för Dona Barbara var de endast grå.

Ointresserad fortsatte hon sitt arbete på risfältet. Plötsligt ropade barnen: "Titta, tältet har försvunnit!"

Hon konstaterade att man verkligen inte längre kunde se varken tält eller myrbekämpare, men hon visade inget större intresse utan fortsatte med sitt arbete. Kort därefter gjorde pojkarna henne uppmärksam på ett lysande klot, stort som solen, vilket hängde orörligt över skogen. Hon såg visserligen klotet, men lät sig inte smittas av pojkarnas upphets-

ning.

Efter ungefär en halvtimme försvann ljuset, och strax därefter landade ett FAB-plan i närheten av observationsorten (FAB = Força Aérea Brasileira = Brasilianska flygvapnet). Under de följande dagarna upprepades dessa landningar av plan från FAB.

Någon tid därefter, när hon läste om Tiago Machado-fallet, vilket hade inträffat samma dag och inte långt ifrån den plats där hon haft sin upplevelse, förstod hon att hon sett ett UFO och dess besättning.

Källa: *Vierzig Begegnungen mit Außerirdischen in Brasilien*, av Walter K. Bühler

Paralyserad kalv samt avtryck

Correa, Santa Fe, Argentina.
1968-10-14

En lantbrukare vid namn Antonio Domingo Damiani, fann på morgonen den 14 oktober en paralyserad kalv ca 1.600 meter norr om sitt hus. Vid sidan om kalven fanns det ett cirkelrunt avtryck. Under eftermiddagen fann han och hans bror Humberto ytterligare nio perfekta cirklar i gräset, vars diameter varierade mellan 5 och 12 meter. Runt kanten på varje cirkel växte gigantiska svampar av en på platsen helt okänd art. På angränsande fält upptäcktes totalt mer än 25 ytterligare ringar.

Humbertos svärfar påstod att han två månader tidigare hade sett underliga ljus i området. En granne vid namn Pertusatti sade att han femton dagar tidigare hade sett ett intensivt skarpt ljus i samma område. Sonen till en polistjänsteman sade att han också hade sett ett kraftigt glödande sken i området, några veckor tidigare.

(Gente, Buenos Aires, nr. 171, 31 oktober 1968, sid. 60; 2001, Buenos Aires, november 1968, sid. 4-9).

Flying Saucer Review Case Histories, Supplement 13, February 1973

SAF-BULLETIN

Tidning för medlemmar i SOLNA ASTRONOMISKA FÖRENING. Innehåller artiklar om astronomi, radio, mystik, ufo, parapsykologi, arkeologi, forntid mm.

Medlemskap/år	150:—
Junior+pensionär	100:—
Beställ provex.	20:—
Postgiro 47 55 22 - 9	

Solna Astronomiska Förening
Box 2238, S-171 02 SOLNA

15/12-75

85
ARIKVET FÖR UFO-FÖRSKNING
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

Porto
Betalt

B-Post Föreningsbrev

Avs: UFO-Information Box 9109, 580 09 Linköping

e-mail: kjeth@mmc.uil.lio.se

9 timmar UFO-Video

Om du har intresse för UFO-fenomen och vill se vilka personer som har sett bevisen vi letat efter, då ska du inte tveka att beställa dokumentationen av Sveriges största UFO-seminarium från 29 Okt 1994.

Band 1

Jan-Ove Sundberg
Inge Falk-
Leif Bengtsson
Carl-Axel Jonzon
Per-Anders Långsvens

Innehåll

Fantomubåtarna

UFO-händelserna på Västkusten
Möte med andra civilisationer
Egna närkontakter + Dalarna 1985

Band 2

Marcel Westerlund
Virgil Armstrong
Mirjam de Boehme

Innehåll

UFO-vad är friskt, vad är sjukt?
My contact with ET's and how it changed my wiew on reality
Mina kontakter med Bröderna

Band 3

Sten Lindgren
H.C. Petersen
Jannice Jarlum

Innehåll

29 Okt kl 19.00 1965 Planerad utomjordisk överflygning i Sverige
Närkontakter privat och i danska Flygvapnet
Närkontakter av 3:e och 4:e graden ändrade mitt liv

Så här beställer du:

Alt 1. Skriv dirket på ett inbetalningskort vilket/vilka band du vill beställa samt rätt belopp (se nedan). Glöm inte ditt namn och din adress.

Postgiro 429 78 45-2, UFO-Information. Gå till posten och betala så kommer banden inom 3 veckor. Inga ytterligare avgifter tillkommer

Alt 2. Fyll i nedanstående order och skicka till oss.

(UFO-Information Box 9109 580 09 Linköping). Postförskottsavgifft tillkommer vid **Alt 2.**

Namn:
Adress:
Band nr:

Kostnad: 165:- st eller vid beställning av samtliga band 400:- Pack & porto ingår.